

О. В. Когут
кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри конституційного, адміністративного та фінансового права
Хмельницького університету управління та права

УДК 35.08

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Присвячена проблемним питанням нового антикорупційного законодавства в частині нормативного регулювання заходів, спрямованих на запобігання і протидію корупції. Проаналізовано зміст обмежень щодо суміщення з іншими видами діяльності та зміст обмежень щодо роботи близьких осіб і осіб, які звільнилися з посад, а також досліджено порядок декларування, проведення спеціальної перевірки й оприлюднення відомостей, зазначених у декларації.

Ключові слова: корупція, індекс сприйняття корупції, декларування, розмір разових витрат, оприлюднення відомостей.

Національна антикорупційна стратегія на 2011–2015 роки констатує, що корупція в Україні набула ознак системного явища, яке поширює свій негативний вплив на всі сфери суспільного життя, все глибше укорінюючись у повсякденному житті як основний, швидкий та найбільш дієвий протиправний засіб вирішення питань, досягнення певної мети. Масштаби поширення корупції загрожують національній безпеці України [1]. За оцінками Міжнародної організації *Transparency International* індекс сприйняття корупції в Україні у 2011 році становив 2,3 бали з 10 можливих, що відповідає 152 місцю з 183 охоплених дослідженням країн [2] (зазначимо, що у 2010 році індекс сприйняття корупції становив 2,4 бали, що відповідало 134 місцю серед 178 країн). Слід нагадати, що за методологією цього дослідження, до держав з небезпечним рівнем доброчесності належать ті, в яких значення індексу менше ніж 3, а будь-який результат нижче 3-х балів є “ганьбою для нації”, яка змушена жити у тотально корумпованій державі. Тому досить парадоксальною була ситуація, яка склалася в Україні на початку минулого року: з 5 січня 2011 року до 7 квітня 2011 року у державі не було спеціального антикорупційного закону. Нарешті 7 квітня 2011 року Верховна Рада України прийняла президентський законопроект “Про засади запобігання і протидії корупції” [3] (далі — Закон № 3206), який, як випливає вже з назви, побудований на принципах превенції, запобігання, а не носить переважно репресивний характер, як попередній закон “Про боротьбу з корупцією”. Але окремі положення Закону № 3206 виписані не зовсім чітко або потребують подальшого законодавчого врегулювання, тому необхідним є дослідження сутності нового антикорупційного законодавства, виявлення існуючих суперечностей чи прогалин з метою вироблення єдиних підходів до практики його застосування.

Розв’язанню проблем боротьби з корупцією та вдосконаленню вітчизняного антикорупційного законодавства присвячені праці І. Голосніченка, М. Мельника, М. Хавронюка, Г. Омельченка, Є. Невмержицького, М. Камлика, О. Терещука, Л. Багрій-Шахматова, О. Кальмана та інших. Дослідження антикорупційної політики держави та аналіз адміністративно-правових засад протидії корупції здійснено у дисертаційних роботах О. Прохоренка [4], А. Сафоненка [5], О. Ткаченка [6], Д. Йосифовича [7], Р. М. Тучака [8], І. І. Яцків [9]

С. С. Рогульського [10]. Але зазначені дослідження стосувалися чинного на той час антикорупційного законодавства, яке в основному було спрямовано на боротьбу з корупцією, а не на запобігання їй.

Метою цієї роботи є висвітлення проблемних питань нового антикорупційного законодавства в частині нормативного регулювання заходів, спрямованих на запобігання і протидію корупції.

1. Пункт 1 ч. 1 ст. 7 Закону № 3206 встановлює обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності, а саме забороняє особам, зазначеним у п. 1 ч. 1 ст. 4 цього Закону, *займатися іншою оплачуваною або підприємницькою діяльністю (крім викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики із спорту)*, якщо інше не передбачено Конституцією або законами України. Подібний перелік дозволених видів діяльності містив і Закон України від 11 червня 2009 року “Про засади запобігання та протидії корупції”, правда така діяльність могла здійснюватись лише в *позаробочий час*, що стало предметом розгляду навіть у Конституційному Суді України [11], який визнав неконституційним словосполучення “що здійснюються в позаробочий час”, крім його поширення на осіб, вказаних у ч. 1 ст. 120 Конституції України (а це члени КМУ, керівники центральних та місцевих органів виконавчої влади). На думку Конституційного Суду України, здійснення суто наукової чи викладацької діяльності, якщо вона є джерелом законного та раціонально обґрунтованого за розміром доходу, ніяк не пов’язана з корисливими діями (бездіяльністю) особи при безпосередньому виконанні покладених на неї службових обов’язків роблять неможливим визнання їх законодавцем корупційними діями.

Отже, заборона займатися іншою оплачуваною діяльністю не стосується:

а) осіб, які займаються викладацькою, науковою і творчою діяльністю, медичною практикою, інструкторською та суддівською практикою із спорту;

б) осіб, яким це прямо дозволено Конституцією або законами України. Закон № 3206 не містить відповідної вказівки на час, а от Закон України “Про місцеве самоврядування” [12] дозволяє суміщати службову діяльність з викладацькою, науковою та творчою роботою лише в *позаурочний час* для секретаря сільської, селищної, міської ради (ч. 2 ст. 50) та у *позаробочий час* для голови районної, обласної, районної у місті ради (ст. 55) (курсив наш — О. К.). Тому вважаємо, що норми цих законів потребують узгодження.

2. П. 2 ч. 1 ст. 7 Закону № 3206 забороняє *входити до складу органу управління чи наглядової ради* підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку. Та ця заборона не стосується осіб, які:

а) здійснюють функції з управління акціями (частками, паями), що належать державі чи територіальній громаді, та представляють інтереси держави чи територіальної громади в раді товариства (спостережній раді), ревізійній комісії господарського товариства);

б) яким це дозволено Конституцією або законами України. Але примітка до ст. 172⁴ Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі — КУпАП) передбачає винятки лише щодо депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, депутатів місцевих рад (крім тих, які здійснюють свої повноваження у відповідній раді на постійній основі), членів Вищої ради юстиції (крім тих, які працюють у Вищій раді юстиції на постійній основі), народних засідателів і присяжних (що відповідає ч. 3 ст. 7 Закону № 3206). Отже, норми ст. 7 Закону № 3206 та ст. 172⁴ КУпАП потребують уніфікації й удосконалення — без цього їх застосування порушує принципи верховенства права, законності та рівності перед законом, саме по собі створює додаткові корупційні ризики [13, с. 122].

3. Ст. 9 встановлює обмеження щодо роботи близьких осіб, але робить винятки для окремих категорій. ці винятки стосуються осіб, які працюють у *сільській місцевості*, гірських населених пунктах, адже соціальні та природні умови виключають можливість дотримання такими особами загального правила щодо

обмеження. Як правило, у сільських та гірських населених пунктах населення складається із сімей, які живуть споріднено, і витримати обмеження у цих випадках може бути неможливо [13, с. 152]. Але якщо визначення гірським населеним пунктам дає відповідний закон [14], то питання про віднесення місцевості до сільської залишається відкритим. На жаль, до цього часу немає відповідного закону про адміністративно-територіальний устрій. А згідно з Указом Президії Верховної Ради УРСР ще від 12 березня 1981 року “Про порядок вирішення питань адміністративно-територіального устрою Української РСР” [15] до міських населених пунктів належать міста республіканського, обласного, районного підпорядкування і селища міського типу, а до сільських — села і селища незалежно від їх адміністративної підпорядкованості. Як бачимо, селища міського типу віднесено до *міських* населених пунктів. Але у Законі № 3206 мова йде про *сільську місцевість*, визначення якій знаходимо у Законі України “Про сільськогосподарську дорадчу діяльність”: “... сільська місцевість — території, що знаходяться за межами міст і є переважно зонами сільськогосподарського виробництва та сільської забудови” [16]. Отже, на практиці може виникнути неоднозначне тлумачення відповідного положення антикорупційного закону, тому доцільно було б у самому законі визначити зазначений термін.

4. Ч. 2 ст. 9 Закону № 3206 встановлює алгоритм дій у разі виникнення обставин, яка порушують вимоги щодо *спільної роботи близьких осіб*. Так, “... відповідні особи, близькі їм особи вживають заходів щодо усунення таких обставин у п’ятнадцятиденний строк. Якщо в зазначений строк ці обставини добровільно не усунуто, відповідні особи або близькі їм особи в місячний строк з моменту виникнення обставин підлягають переведенню в установленому порядку на іншу посаду, що виключає безпосереднє підпорядкування. У разі неможливості такого переведення особа, яка перебуває у підпорядкуванні, підлягає звільненню із займаної посади” [3]. Але якщо мова йде про посадову особу, звільнення якої з посади здійснюється за рішенням Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України? Це саме стосується і військової посадової особи чи інших осіб, які не мають можливості звільнитися у п’ятнадцятиденний строк і яких неможливо звільнити у місячний строк. Відкритим залишаються і питання щодо “відповідних осіб”, які повинні вжити заходів до усунення певних обставин (нижчі чи вищі за посадою?). Також незрозуміло яким саме правовим актом встановлено “установлений порядок” переведення на іншу посаду осіб з метою уникнення підпорядкування. І останнє — чому у разі неможливості переведення повинна звільнитися з роботи особа, яка перебуває у підпорядкуванні, а не особа, яка була призначена на посаду пізніше (отже, з порушенням встановленого цією статтею обмеження)? [13, с. 153].

5. Ст. 10 Закону № 3206 встановлює три групи *обмежень щодо осіб, які звільнилися з посад* або припинили діяльність, пов’язану з виконанням функцій держави, місцевого самоврядування:

- 1) щодо влаштування на роботу чи вчинення правочинів стосовно підприємств, установ чи організацій, щодо яких вони мали відповідні повноваження;
- 2) щодо розголошення або використання в інший спосіб у своїх інтересах інформації, яка стала їм відома у зв’язку з виконанням службових повноважень;
- 3) щодо представлення інтересів будь-якої особи у справах, у яких іншою стороною є орган, у якому вони працювали.

Встановлення таких обмежень повинно запобігати виникненню конфлікту інтересів в діяльності особи, яка заздалегідь готується перейти на роботу до підконтрольного підприємства, установи, організації. Це відповідає і міжнародним нормам. Так, п. “є” ч. 2 ст. 12 Конвенції ООН проти корупції передбачає можливість “установлення обмежень у належних випадках і на обґрунтований строк стосовно професійної діяльності колишніх державних посадових осіб у приватному секторі після їхнього виходу у відставку або на пенсію, якщо така діяльність або робота безпосередньо пов’язана з функціями, що такі державні посадові особи виконували

в період їхнього перебування на посаді або за виконанням яких вони здійснювали нагляд” [17]. Але слід зазначити, що встановлення заборон у Законі № 3206 не підкріплено встановленням юридичної відповідальності за їх порушення. Лише ст. 172⁸ КУпАП передбачає відповідальність за *незаконне розголошення або використання в інший спосіб особою у своїх інтересах інформації*, яка стала їй відома у зв’язку з виконанням службових повноважень, тобто за порушення заборони, передбаченої п. 2 ч. 1 ст. 10 Закону. Але особи, які звільнились з відповідних посад відповідно до ст. 4 Закону № 3206 та примітки до ст. 172⁸ КУпАП, не належать до суб’єктів відповідальності за корупційні правопорушення. Також необхідно звернути увагу на те, що за текстом статті заборона на розголошення та використання особою інформації, яка стала їй відома у зв’язку з виконанням службових обов’язків, діє лише *протягом року* після припинення виконання функцій держави або органів місцевого самоврядування. Проте ст. 21 Закону України “Про інформацію” [18] відносить конфіденційну, таємну та службову інформацію до інформації з обмеженим доступом, поширення якої можливе лише якщо вона є суспільно необхідною (ст. 29), а конфіденційної інформації про особу — лише за її згодою (ч. 2 ст. 21). А ст. 32 Конституції України [19] допускає поширення такої інформації без згоди особи лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини. І така заборона не залежить від того, скільки часу минуло з моменту одержання інформації. Отже, положення п. 2 ч. 1 ст. 10 Закону № 3206 знижують рівень правового захисту конфіденційної інформації і вступають у протиріччя з інформаційним законодавством. Також не слід забувати про те, що Кримінальний кодекс України містить ряд статей, присвячених відповідальності за незаконне використання різноманітної інформації.

Необґрунтованим вважаємо поширення *заборони укладати трудові договори* (п. 1 ч. 1 ст. 10 Закону № 3206) на всіх суб’єктів, зазначених у п. 1 ч. 1 ст. 4. Адже серед них є депутати, трудові права яких охороняються законом. Так, відповідно до ч. 2 ст. 33 Закону України “Про статус депутатів місцевих рад” [20], “... депутату місцевої ради, який працював у раді на постійній основі, після закінчення таких повноважень надається попередня робота (посада), а за її відсутності — інша рівноцінна робота (посада) на тому самому або, за згодою депутата, на іншому підприємстві, в установі, організації”. Подібне положення міститься і в ч. 4 ст. 20 Закону України від 17 листопада 1992 року “Про статус народного депутата України” [21]. А де після закінчення строку своїх повноважень зможе працювати сільський, селищний голова, адже, з одного боку, він здійснював відповідні повноваження щодо діяльності підприємств, установ, організацій на відповідній території, а з іншого, — на нього поширюються гарантії депутатів рад, передбачені законом про статус депутатів рад (ч. 5 ст. 12 Закону України “Про місцеве самоврядування в Україні” [12]).

6. Закон № 3206 встановлює необхідність подання *декларації про майно, доходи, витрати і зобов’язання фінансового характеру* для осіб, які претендують на зайняття посади (п. 4 ч. 4 ст. 11) та щорічно (ч. 1 ст. 12). Але якщо ми звернемось до Закону України “Про державну службу” [22], то у ст. 13 мова йде стосовно декларації про майновий стан і доходи (податкову декларацію). Причому, якщо особа вперше претендує на зайняття посади державного службовця, то подається за місцем майбутньої служби не сама декларація, а довідка органу державної податкової служби про подану декларацію про майновий стан і доходи (податкову декларацію). Міністерством фінансів України затверджено як форму довідки 27 грудня 2011 року [23], так і форму декларації [24]. До державної податкової служби подається і щорічна декларація. Аналогічні положення містить і ст. 13 Закону України “Про службу в органах місцевого самоврядування” [25]. Про обов’язок подавати декларацію саме про майновий стан і доходи говориться і у ст. 67 Конституції України [19] та у ст. 179 Податкового кодексу України [26].

Отже, Закон №3206 закріплює як окрему форму декларації, так і порядок її подання. На нашу думку, якщо подання особливої щорічної *декларації про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру* є у певній мірі доцільним, то коли особа лише претендує на зайняття посади, краще було б передбачити подання нею саме податкової декларації. Це б спростило і проведення спеціальної перевірки щодо достовірності відомостей, зазначених в декларації (адже до її проведення будуть залучатись саме працівники податкових органів).

Таким чином, особи, зазначені у п. 1, підп. "а" п. 2 ч. 1 ст. 4 Закону № 3206 зобов'язані щорічно подавати дві декларації:

- 1) за місцем роботи (служби) декларацію про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за минулий рік (до 1 квітня);
- 2) до органів державної податкової служби декларацію про майновий стан і доходи (податкову декларацію) (до 1 травня — п. 49.18.4 Податкового кодексу України [26]).

Про дві різні декларації говориться і у ст. 11 Закону № 3206 та у законах про державну службу і службу в органах місцевого самоврядування. Тому вважаємо, що якщо законодавець хоче встановити особливий порядок декларування, необхідно внести зміни до ст. 13 Закону України "Про державну службу" та ст. 13 Закону України "Про службу в органах місцевого самоврядування". До речі, новий Закон України "Про державну службу" від 17 листопада 2011 року [27] (п. 4 ч. 1 ст. 22) передбачає подання саме декларації про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру.

Про декларацію про майновий стан і доходи (податкову декларацію) йде мова і в ч. 4 ст. 53 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" [28]. Причому встановлено і вимоги щодо її змісту: декларація повинна містити відомості про доходи, цінні папери, нерухоме, цінне рухоме майно, вклади у банках, фінансові зобов'язання та про видатки судді, якщо разові видатки перевищують розмір його місячного заробітку. У додатку до податкової декларації вказуються зазначені відомості і стосовно членів його сім'ї та осіб, з якими він спільно проживає або пов'язаний спільним побутом.

Закон України "Про статус народного депутата України" [21] у ст. 25 встановлює обов'язок депутата при оформленні на роботу у Верховну Раду України, а потім щорічно протягом здійснення своїх повноважень подавати до органу державної податкової служби за своєю податковою адресою декларацію про майновий стан і доходи (податкову декларацію) із зазначенням відомостей про себе та членів своєї сім'ї (дружина, чоловік, батьки, повнолітні діти) про доходи та зобов'язання фінансового характеру, в тому числі і за кордоном, а також про нерухоме та цінне рухоме майно, вклади в банках і цінні папери.

Отже, доцільно уніфікувати законодавство в частині декларування доходів суб'єктами, на яких поширюється антикорупційне законодавство. За основу доцільно брати саме податкову декларацію, адже вона вже зараз включає відповідні положення: у інструкції до її заповнення [24] зазначається, що розділи VII–X декларації та додаток 9 до декларації заповнюються лише окремі категорії громадян, які відповідно до закону зобов'язані відображати в декларації відомості про доходи, майновий стан, витрати, зобов'язання фінансового характеру, інформацію щодо зазначених відомостей членів сім'ї у випадках та обсягах, визначених законом.

Ч. 2 ст. 11 Закону № 3206 передбачає *проведення спеціальної перевірки щодо достовірності відомостей, зазначених у декларації* про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру а також встановлює положення про те, що порядок організації проведення спеціальної перевірки затверджується Президентом України. Так як ст. 106 Конституції України не наділяє Президента такими повноваженнями, необхідно було б цей порядок прописати в самому антикорупційному законі.

Окремої уваги заслуговує і примітка 11 до форми Декларації про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру, відповідно до якої декларуванню підлягають лише разові витрати (вклади/внески) по кожній із зазначених позицій, що у звітному році дорівнюють або перевищують **150 тис. грн. (!)**. Зазначена сума була предметом гострого обговорення під час відповідного пленарного засідання, і як результат вирішили вивести розмір з положень ст. 15 Закону України “Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму” [29], якою передбачається, що *обов'язковому фінансовому моніторингу підлягає фінансова операція у разі, якщо сума, на яку вона проводиться, дорівнює чи перевищує 150 тис. грн.* Вважаємо, що така прив'язка є не зовсім доречною, адже ідея декларування витрат передбачала виявлення тих службовців, витратки яких не відповідають їх доходам. Тому доцільніше було б скористатись прив'язкою до заробітної плати цих осіб (як це зроблено для суддів; про таку прив'язку говориться і у примітці 6 до податкової декларації). Так, за даними Голодержслужби, середньомісячна заробітна плата державних службовців станом на 31 грудня 2010 року становила 2957,3 грн. (найвища — для працівників державних органів України — 9752,5 грн.). А середньомісячна заробітна плата посадових осіб місцевого самоврядування складала 2 922,43 грн. [30]. Навіть помноживши ці цифри на 12 місяців, ми отримуємо значно скромніші цифри, ніж пропонує Закон № 3206. Можливість отримання інших доходів обмежена (п. 1 ч. 1 ст. 7). Тому вважаємо, що передбачений ним мінімальний розмір разової витрати, яка підлягає наступному декларуванню, є надто високим.

Також на увагу заслуговують і положення ч. 2 ст. 12 Закону № 3206 щодо **оприлюднення відомостей зазначених у декларації** про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру осіб шляхом їх опублікування в офіційних друкованих виданнях. Ця стаття породжує багато проблемних питань. Насамперед, проблеми можуть виникнути при визначенні **джерела оприлюднення** — “офіційні друковані видання відповідних органів державної влади та органів місцевого самоврядування”. Відповідно до ст. 1 Закону України “Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації” [31] до офіційних друкованих видань органів державної влади та органів місцевого самоврядування належать видання, які спеціально видаються органами державної влади та органами місцевого самоврядування (відомості, бюлетені, збірники, інформаційні листки тощо) для інформування про свою діяльність. А якщо відповідний орган не має такого видання (наприклад сільська рада)?

Можуть виникнути питання і щодо **суб'єктів**, на яких покладається обов'язок оприлюднення своїх відомостей, адже ч. 2 ст. 12 містить не лише конкретний перелік посад, а і говорить про *керівників інших органів державної влади та їх заступників, членів колегіальних органів державної влади (комісії, рад)*. На думку М. Хавронюка, це може бути Голова Верховної Ради Автономної Республіки Крим, Голова Ради міністрів Автономної Республіки Крим, депутати Верховної Ради Автономної Республіки Крим, депутати місцевих рад, члени РНБО України, члени Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України, члени Національної ради з питань телебачення і радіомовлення та ін. [13, с. 172]. Напевно до цього списку слід додати керівників всіх центральних органів виконавчої влади (крім міністрів, які зазначаються у статті як члени Кабінету Міністрів України) та їх заступників. Отже, необхідно більш чітко сформулювати перелік осіб, які зобов'язані оприлюднювати відомості, і вважаємо, що цей перелік не повинен бути занадто великим.

Не дає закон відповіді і на питання про те, **хто повинен передавати відомості** до друкованих видань і **хто відповідатиме** за невиконання зазначеного положення?

Отже, вимога оприлюднення потребує запровадження законодавчого механізму, який зобов'язував би "офіційні друковані видання відповідних органів" здійснювати таке опублікування. Відповідно до п. 8 ст. 90 Регламенту Верховної Ради України [32] для реалізації цього положення законопроект слід передбачити зміни до законодавчих актів, у тому числі до спеціальних законів у сфері засобів масової інформації. Виникає питання і щодо відповідного фінансування, адже за ч. 3 ст. 27 Бюджетного кодексу України [33] подібні норми повинні вводитись у дію не раніше початку бюджетного періоду, що настає за плановим, а "Прикінцеві та перехідні положення" Закону передбачають набрання чинності ст.ст. 11 та 12 з 1 січня 2012 року.

Також необхідно зазначити і про те, що спеціальне законодавство щодо статусу суддів встановлює обов'язок для судді подавати щорічно не пізніше 1 травня до Державної судової адміністрації України для оприлюднення на офіційному веб-сайті судової влади, ведення якого забезпечує Державна судова адміністрація України, копію декларації про майновий стан і доходи (податкової декларації), поданої до органу державної податкової служби за своєю податковою адресою (ч. 4 ст. 53 "Про судоустрій і статус суддів" [28]).

Отже, аналіз положень окремих статей нового антикорупційного закону, присвячених заходам, спрямованим на запобігання і протидію корупції, свідчить про наявність цілої низки проблемних питань, які можуть викликати труднощі на практиці, а також про необхідність конкретизації певних положень, встановлення законодавчого механізму їх реалізації, узгодження норм Закону "Про засади запобігання і протидії корупції" з нормами інших законодавчих актів. Подальшого дослідження потребують й інші питання, зокрема щодо конкретизації кола суб'єктів відповідальності за корупційні правопорушення та суб'єктів, які здійснюють антикорупційну політику, а також щодо реалізації статей про відповідальність за корупційні правопорушення, особливо в частині механізму звільнення з роботи осіб, які їх вчинили.

Список використаних джерел

1. Про Національну антикорупційну стратегію на 2011–2015 роки : Указ Президента України від 21.10.2011 р. № 1001/2011 [Текст] // ОВУ. — 2011. — № 83. — Ст. 3020.
2. Corruption Perceptions Index 2011 [Electronic Resource] Transparency International. — URL : <http://cpi.transparency.org/cpi2011/results>.
3. Про засади запобігання і протидії корупції : Закон України від 07.04.2011 р. № 3206–VI [Текст] // ОВУ. — 2011. — № 44. — Ст. 1764.
4. Прохоренко, О. Я. Протидія корупційним проявам у системі державної служби України (організаційно-правовий аспект) [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. упр. : спец. 25.00.03 "Державна служба" / О. Я. Прохоренко. — К., 2004. — 20 с.
5. Сафоненко, А. О. Антикорупційна політика в умовах трансформації українського суспільства [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. політ. наук : спец. 23.00.02 "Політичні інститути і процеси" / А. О. Сафоненко. — К., 2004. — 16 с.
6. Ткаченко, О. В. Адміністративно-правові засади протидії корупції в органах внутрішніх справ [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 "Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право" / О. В. Ткаченко. — К., 2008. — 20 с.
7. Йосифович, Д. І. Адміністративна відповідальність посадових осіб органів місцевого самоврядування за корупційні діяння [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 "Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право" / Д. І. Йосифович. — Львів, 2009. — 21 с.
8. Тучак, Р. М. Адміністративно-правові засади боротьби з корупцією [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 "Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право" / Р. М. Тучак. — Х., 2007. — 21 с.

9. Яцків, І. І. Адміністративно-правові засади протидії корупції в Україні [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 "Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право" / І. І. Яцків. — К., 2011. — 18 с.
10. Рогульський, С. С. Адміністративно-правові заходи боротьби з корупцією в Україні [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 "Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право" / С. С. Рогульський. — К., 2005. — 19 с.
11. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень законів України "Про засади запобігання та протидії корупції", "Про відповідальність юридичних осіб за вчинення корупційних правопорушень", "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення" (справа про корупційні правопорушення та введення в дію антикорупційних законів) від 06.10.2010 р. № 21-рп/2010 [Текст] // ОВУ. — 2010. — № 80. — Ст. 2835.
12. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР [Текст] // ВВР. — 1997. — № 24. — Ст. 170.
13. Хавронюк, М. І. Науково-практичний коментар до Закону України "Про засади запобігання і протидії корупції" [Текст] / М. І. Хавронюк. — К. : Атіка, 2011. — 424 с.
14. Про статус гірських населених пунктів в Україні : Закон України від 15.02.1995 р. № 56/95-ВР [Текст] // ВВР. — 1995. — № 9. — Ст. 58.
15. Про порядок вирішення питань адміністративно-територіального устрою Української РСР : Указ Президії Верховної Ради УРСР від 12.03.1981 р. № 1654-Х [Електронний ресурс] Верховна Рада України. Законодавство України. — URL : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1654-10>.
16. Про сільськогосподарську дорадчу діяльність : Закон України від 17.06.2004 р. № 1807-IV [Текст] // ОВУ. — 2004. — № 28. — Ст. 1851.
17. Конвенція ООН проти корупції від 31.10.2003 р. [Текст] // ОВУ. — 2010. — № 10. — Ст. 506.
18. Про інформацію : Закон України від 02.02.1992 р. № 2657-ХІІ у ред. Закону від 13.01.2011 р. 2938-VI [Текст] // ВВР. — 2011. — № 32. — Ст. 313.
19. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР [Текст] // ОВУ. — 2010. — № 72/1. — Ст. 2598.
20. Про статус депутатів місцевих рад : Закон України від 11.07.2002 р. № 1314-IV [Текст] // ОВУ. — 2002. — № 31. — Ст. 1453.
21. Про статус народного депутата України : Закон України від 17.11.1992 р. № 2790-ХІІ, у ред. Закону від 22.03.2001 р. № 2328-III [Текст] // ВВР. — 2001. — № 42. — Ст. 212.
22. Про державну службу : Закон України від 16.12.1993 р. № 3723-ХІІ [Текст] // ВВР. — 1993. — № 52. — Ст. 490.
23. Про затвердження форми Довідки про подану декларацію про майновий стан і доходи (податкову декларацію) : наказ Міністерства фінансів України від 27.12.2011 р. № 1742 [Текст] // ОВУ. — 2012. — № 2. — Ст. 54.
24. Про затвердження форми податкової декларації про майновий стан і доходи та Інструкції щодо заповнення податкової декларації про майновий стан і доходи : наказ Міністерства фінансів України від 07.11.2011 р. № 1395 [Текст] // ОВУ. — 2011. — № 100. — Ст. 3689.
25. Про службу в органах місцевого самоврядування : Закон України від 07.06.2001 р. № 2493-III [Текст] // ОВУ. — 2001. — № 26. — Ст. 1151.
26. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-VI [Текст] // ОВУ. — 2010. — № 92. — Ст. 3248.
27. Про державну службу : Закон України від 17.11.2011 р. № 4050-VI [Текст] // ОВУ. — 2012. — № 4. — Ст. 115.
28. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 07.07.2011 р. № 2453-VI [Текст] // ОВУ. — 2010. — № 55/1. — Ст. 1900.
29. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму : Закон України від 28.11.2002 р., у ред. Закону від 18.05.2010 р. № 2258-VI [Текст] // ВВР. — 2010. — № 29. — Ст. 392.
30. Альбом статистичних таблиць за даними звітності по формі № 9-ДС станом на 31.12.2010 р. [Електронний ресурс] Офіційний веб-сайт Нацдержслужби України. — URL : http://nads.gov.ua/control/uk/publish/article?showHidden=1&art_id=410606&cat_id=36406&ctime=1300558376121.

31. Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації : Закон України від 23.09.1997 р. № 539/97-ВР [Текст] // ОВУ. — 1997. — № 42. — Ст. 43.
32. Про Регламент Верховної Ради України : Закон України від 10.02.2010 р. № 1861-VI [Текст] // ОВУ. — 2010. — № 12. — Ст. 565.
33. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 р. № 2456-VI [Текст] // ОВУ. — 2010. — № 59. — Ст. 2047.

*Рекомендовано до друку кафедрою конституційного,
адміністративного та фінансового права
Хмельницького університету управління та права
(протокол № 6 від 17 січня 2012 року)*

Надійшла до редакції 05.02.2012

Когут О. В. Проблемные вопросы антикоррупционного законодательства

Посвящена проблемным вопросам нового антикоррупционного законодательства в части нормативного регулирования мер, направленных на предотвращение и противодействие коррупции. Проанализировано содержание ограничений относительно совмещения с другими видами деятельности и ограничений относительно работы близких лиц и лиц, которые уволились с должностей, а также исследован порядок декларирования, проведения специальной проверки и обнародования сведений, указанных в декларации.

Ключевые слова: коррупция, индекс восприятия коррупции, декларирование, размер разовых расходов, обнародование сведений.

Kohut, O. V. Problem Matters of Anticorruption Legislation of Ukraine

The article is devoted to the problem matters of new anticorruption legislation in part of the normative regulating of the measures directed to prevention and counteraction of corruption. The maintenance of the limitations related to combination with other types of activity and the maintenance of the limitations related to work of close persons and persons who have leaved their jobs have been analyzed as well as the order of declaration, special checking and making public information marked in the declaration has been researched.

Key words: corruption, corruption perceptions index, declaration, amount of valid for one occasion expenses, making public information.

